

UGYANÚGY HORDOZTA JÉZUS A BETEGSÉGEINKET, MINT A BŰNEINKET?

SZABADOS ÁDÁM

Máté evangélistától tudjuk, hogy Jézus hordozta a betegségeinket: „Amikor este lett, sok megszállottat vittek hozzá, ő pedig szóval űzte ki a tisztátalan lelkeket, és minden beteget meggyógyított, hogy beteljesedjenek az Ézsaiás próféta által mondottak: 'Erőtlenségünket ő vette el, és betegségeinket ő hordozta.'” (Mt 8,16-17) Jézus megmutatta, hogy a megváltásban benne van testünk helyreállítása is. Istennek gondja van egész valónkra, Krisztus által úgy váltja meg a kozmoszt, hogy az új égen és új földön nem lesz többé fájdalom, gyász, jajkiáltás, mert romolhatatlan testünk lesz. Minden egyes csodás gyógyulás ebben a korban annak az eljövendő helyreállításnak az előíze. Pál apostol hangsúlyozza, hogy testünk megváltása reménységre szól (Róm 8,23), de ez nem jelenti azt, hogy ebből a reménységből ne kaphatnánk ízelítőt, hiszen Pál is számos alkalommal Isten eszköze volt emberek fizikai gyógyulásában.

Komoly félreértéshez vezet viszont, ha azt tanítjuk, hogy Jézus ugyanúgy hordozta el a betegségeinket, mint a bűneinket. Különböző körökben sokszor hallottam azt az érvelést, hogy mivel „az ő sebei által gyógyultunk meg” (1Pt 2,24), a gyógyulást bármikor hit által elvehetjük Istentől, ugyanúgy, ahogy a bűneink bocsánatát is. Eszerint mivel Jézus elhordozta a bűneinket, és elhordozta a betegségeinket, bocsánatot is és gyógyulást is nyerünk, ha hittel megunkévá tesszük Krisztus munkáját. Csak meg kell vallanunk, hogy már meggyógyultunk, és a betegség tünetei is el fognak tűnni.

Mi a gond ezzel az érveléssel? Rengeteg gond van vele. Néhányra ezek közül hadd hívjam fel a figyelmet. Először is a bűn erkölcsi kategória, a betegség viszont nem az. A bűnnek van átka, a betegségnek nincsen. Ha ellopom a másik telefonját, azért büntetés jár. Ha torokgyulladásom van, annak mi lehetne a büntetése? Ha ugyanúgy tekintünk a kettőre, vagy a bűn veszíti el erkölcsi jelentését, vagy a betegség kerül az erkölcs (vagyis a vétség) kategóriájába. Jézus átokká lett helyettünk, hogy elhordozza a bűneink büntetését, ezért ha hit által egyesülünk vele, a halála a mi büntetésünk is lesz. A betegségeinket viszont nem ilyen értelemben hordozta Jézus, ezért a gyógyulásunk nem a Krisztusba vetett hitünk automatikus következménye.

Ha a betegséghez ugyanaz a hozzáállásunk, mint a bűnhöz, súlyos pásztorlási és lelkipásztori következményekkel kell számolnunk. Ne csodálkozzunk például, ha egy idő után a betegeken nem könyörölni fogunk a gyülekezetben, hanem vádolni fogjuk őket hitetlenségük miatt. „Azért nem gyógyultál még meg, mert nincs elég hited! Pedig Jézus már meggyógyított, csak a hitetlenséged miatt nem lett a gyógyulás még a tiéd!” Ez a teológia elhordozhatatlan terheket rak az amúgy is súlyos terheket cipelő szerencsétlen testvéreinkre. A gyülekezetben könnyen olyan légkör alakulhat ki, ahol nem egymás terheit hordozzuk, hanem terheinket egymás elől rejtegetjük, nehogy

fény derüljön „hitelenségünkre”. Olyan légkört teremthetünk, melyben mindig pozitívan kell beszélnünk, nehogy megtudják rólunk, hogy problémákkal küszködünk, hiszen az hitelenségünket tenné nyilvánvalóvá mindenki előtt.

De van még ennél is súlyosabb következmény. Ha azt tanítják nekünk, hogy Jézus ugyanúgy hordozta el a bűneinket, mint a betegségeinket, de azt tapasztaljuk, hogy hitünk ellenére még mindig betegek vagyunk, egy idő után meg fogjuk kérdőjelezni *bűneink* elvételének a tényét is. Nehéz hosszútávon a valóság ellenére hinni! Ha nem tapasztalunk testi gyógyulást, jogosan merül fel bennünk a kérdés: vajon a bűneink bocsánata is ennyire „valóságos”?

De mi a helyzet az 1 Péter 2,24-gyel, ahol Péter apostol azt állítja, hogy „az ő sebei által gyógyultatok meg”? Múlt időről van szó a mondatban, nem jövő időről!

Ha megvizsgáljuk a kontextust, láthatjuk, hogy a konkrét utalás nem a testi gyógyulásra vonatkozik. A fenti idézetet közvetlenül megelőző mondat a bűn „betegségéről” szól: „Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk”. Ebben az értelemben gyógyultunk meg sebei által. A gyógyulás nem fizikai gyógyulás, hanem életünk megváltozása, melynek következtében az igazságnak élünk többé, nem a bűnnek. A betegség (pl. lepra, vakság, sükettség) a Bibliában gyakori metaforája a belső állapotunknak.

De nem lehet, hogy Péter éppen azt hangsúlyozza itt, hogy a bűnből való megtérés *következménye* a testi gyógyulás? „Az ő sebei által gyógyultunk meg” – testileg? Nem, nem erről van szó. Péter a következő mondatban világossá teszi, hogy mire gondolt. A 25. versben így folytatja a gondolatmenetet: „Mert [vagyis indoklás következik] olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.” A betegség, melyből meggyógyultunk, nem testi baj, hanem a tévelygés állapota, a gyógyulás pedig nem fizikai gyógyulás, hanem a lelkünk pásztorához és gondviselőjéhez való megtérés.

Péter apostol tehát nem tanítja azt, hogy a testi gyógyulás már múlt idő lenne, amit csak hittel el kell vennünk. Ennél sokkal komolyabb és súlyosabb kérdés foglalkoztatja: hogy gyógyulhat meg az életünk a bűnös tévelygés állapotából? A válasza pedig az, hogy Jézus által, aki a bűneinket felvitte a fára, hogy sebei által lelkünk pásztorához térhessünk vissza. Ennek a gyógyulásnak a vége természetesen az lesz, hogy egész valónkban egészségesekké válunk, de a testünk megváltása egyelőre még reménység.

Végül egy kérdés: ha igaz lenne az a teológia, mely szerint a gyógyulást bármikor hittel elvehetjük Istentől, miért nem olvasunk egyetlen utalást sem a Bibliában arról, hogy az apostolok (vagy mások) ezzel bátorították volna a betegeket? Vajon miért azt tanácsolta Pál is Timóteusnak, hogy gyakori gyengélkedésére való tekintettel éljen egy kis borral? Miért nem azt mondta neki, hogy hittel vegye el gyógyulását Istentől, hiszen Jézus sebei által már meggyógyult? Remélem, a fentiek fényében a válasz egyértelmű.